

אילין גנח, כשהוא מותח את שרירי גופו בתרגילי התעמלות שונים לפני האימון חמטשי בכדורגל. הקיצוני הימני המהיר טוען, כשאר שחקני הקבוצה הסובייטית, שרק באמצעות אימון יום יומי מודרג ושיטתי מגיע שחקן כדורגל לכשרו המלא. הוא מתאמן שעתיים ביום.

טאטושין גנח. את תשומת הלב הגדולה ביותר משך השחקן הבלונדי נמוך הקומה, טאטושין. טאטושין, שהשיג מקום ראשון בריצת מאה מטר בתחרויות הנוער הדימוקרטית בורשה כאשר עבר מרחק זה ב-10.7 שניות, הוא השחקן המהיר ביותר בקבוצה הסובייטית.

שה התמהמו, נשאר יושבים שעונים על קיר המלון. נאטו, סימוניאן וטישנקו. הם הסתכלו ברוקדים בהתענינות, כשרגליהם נעות לקצב המגנינה. אחר כך עלו לחדריהם ושוב עמדו שעה ארוכה על המרפסות והתבוננו למטה ברוקדים.

★ ★ ★

סדר יומם פשוט: השכמה בשעה שבע. אב הם נשארים במלון, ריצה קלה לים בבגדי ים ארוכים מהמקובלים ב" ארץ. כמה טובלים במים, היתר מתרועעצים על החוף. אחרי עשר דקות, מותאם המאמן כף, כולם כבר נמצאים למעלה.

הארוחת הבוקר הם יורדים בתלבושות קלות. חולצות משובצות, כמה מהן אפילו צבעוניות, מכנסי צמר. שלא כשאר האורחים הם מעדיפים לאכול בתוך חדר האוכל הסגור ולא במרפסת האורזית. הארוחה נמשכת למעלה משעה. אם הם נשארים ב" מלון, היא אינה נפסקת עד לשעת השנייה בלילה.

התפריט הרגיל אינו מספיק בדרך כלל. הם מזמינים בעיקר פירות, בולעים אותם כאילו לא ראו פירות מעולם. שאר המנות כוללות בעיקר מנות בשר. משקאות חריפים אין הם שותים כלל. רק מיץ תפוזים. דרך הבאר, הם מעדיפים לא לעבור.

בדרך כלל הוקדשו שעות הבוקר לסיוורים מאורגנים. באחד הימים קיבלו חופש לשיט לבר ברחובות תל-אביב, משך כמה שעות הסתובבו ברחובות הראשיים, התבוננו ב" חלונות הראווה. סרגיי סלניקוב, בעל מצלמת לייקה, הוא לומד בפקולטה לעתונות ומכסה את הסיוור בישראל בשביל השבועון אוגוניוק. כמו יוסלה מרמוביץ, עבור העולם הזה. הוא צילם את בית הכנסת הגדול ו" קיוסק של מפעל הפיס ליד בית-השימוש הצבירי.

הם לא התפעלו משום דבר. רק כתובת רוסית מעל חנות ספרים ברחוב אלנבי עוררה אותם לצחוק. במלון נמנעו מלדבר אפילו עם התורניות והמלצרים יודעי ה" רוסית, שאייגנו בשבילם. הם לא הסתכלו אחרי נערות צעירות ויפות שעברו על פני ה"ב.

אבל לעת ערב, כשמכונת נוסעים מה" דרת מביאה אותם למגרש האימונים והם לובשים את תלבושות הספורט שלהם ומתחילים להתאמן על המגרש, לאט לאט ובש"ב תחיות, רק אז הם מגלים במה כוחם גדול.

התימה למזכרת. השוער הפצוע, לב יאשין, חותם את חתימתו לצעירה ישראלית. למרות שיאשין הרזה והגבוה התאמן בכל אימוני קבוצתו, הוא לא ישחק במשחק הגומלין.

סקרנות כללית מעוררים השחקנים הרוסיים, שעה שהם מבקרים בצוותא באולם קולנוע ארמון דויד בתל-אביב. הקולנוע היה השעשוע החביב עליהם ביותר ביחוד סרטים בריטיים.

תזמורת מוזן אנדיה ניגנה מוסיקה לריקודים בקצב דרום-אמריקאי סוער. מאות אורחים מילאו את המרפסת הענקית, את כל המעברים ואת חלקות הרשא הסמוך. כות. מלצרים מיועזים מיהרו להוסיף עוד ועוד כיסאות ושולחנות. "מתי? מתי?" שא" לו כולם, "מתי הם יבואו?" "עוד מעט," הרגיעו המלצרים, "עוד מעט."

לבסוף הם באו. הקהל כלו עמד על רגליו. אנשים רחפו זה את זה קדימה, כשבפי כולם קריאות התפעלות: "הנה הם, הנה הם! הרוסים באים!"

האורחים היו אנשים רגילים למדי, לגמרי לא כפי שנוהגים לתאר את אנשי המאדים בסרטים. אולי פניהם היו חיוורים במקצת ולבושם פשוט בתכלית, אולם הם נראו בדיוק כמו כל שאר האנשים המהלכים ב"ר חובות.

הדבר לא מנע, כמובן, מכל הנוכחים להצטופף סביב הצעירים הרוסיים שהתישבו ליד אחד השולחנות ולהסתכל בהם כאילו נחתו מעלם אחר. צעירות חייניות נדחקו קדימה, נלחצו אל השחקנים שהרגישו ע"ז מם מאוד מאוד שלא בנוח, חייכו חיוכים מאונסיים.

כמו בכל מקום, נמצאו מיד כמה גברים שידעו כמה מלים רוסיות. הם התלבשו על השחקנים, הציפו אותם בשאלות:

"חם?"

"חם! אבל לא נורא."

"איך מוצאת חן בעיניכם הארץ?"

"יפה."

יותר שאלות כמעט ולא נמצאו. אבל ה" אנשים הוסיפו להסתכל בתימהון מהול בהערצה.

כך זה קרה בכל מקום. החל משדה הת" עוכה בלוד, אליו הגיעו הרוסים לפני שבוע, דרך ברחובות תל-אביב, בתי הקולנוע, ח"ף הים באכדית, ועד לסיוורים ברחובות ירושלים ולאיימון באיצטדיון רמת-גן. בכל מקום אור" תה"ת פעה. המונים ממתינים בסקרנות, יוצ" אים מכליהם כשהרוסים מופיעים, מוחאים כפיים, צועקים "זרמסטבו!" (שלום) בקולי קולות ונהנים מכל חיוך ומבט של הרוסים. כאילו כל הארץ הוצפה ברוסיים.

לאט לאט התמזרו האנשים שיטבו על מרפסת המלון. הם לקחו את בנות זוגם ונעו לצלילי התזמורת. המאמן הרוסי מחא כף; השחקנים קמו, עלו לחדריהם. רק שלו"